

Ljudi ni opazil, niti ni prav vedel, če je bila resnica, kar se je z njim dogajalo. Tramvaj je ropotal mimo. Ali mu ni nekdo skozi okno pomahal z roko? Z roko v sivi rokavici. Stal je za šipo, ki je bila obrobljena s širokim vencem ledenih rož.

„Jančar,“ se je zdrznil Petrič. Isti, nasmejan kakor vedno, kadar je prišel in sedel v umetniško sobo in vrgel noge drugo čez drugo ter kratko dejal:

»Delaj s čopičem, ne s peresom!«

Pa tudi če ni bil on v tem zibajočem se tramvaju. Nič za to. Jančar mu bo pomagal. Kako je mogel nanj pozabiti? In v radosti je obstal in gledal za tramvajem, ki je drsel po tračnicah v snegu in precej časa je minilo, da je tako nesmiselno buljil v to mrzlo, mrzlo zimsko jutro.

MELANHOLIJA

Ivan Seničar

Nocoj je v večeru
nekaj nedognanega,
kot pesem nemirnega čustva
s ceste pobranega,

kot tožba življenja
na njej izgubljenega,
kot slutnja srečnejšega,
novim ljudem obljubljenega.

Oči pa strmijo
nad svetom prepadene
in iščejo košček prihodnosti,
sanjam ukradene.

V mraku je tožba napeva
brez ritma ubranega,
nikoli začetega,
nikoli končanega.